

The Reigate Squires

It was some time before the health of my friend Mr. Sherlock Holmes recovered from the strain caused by his immense exertions in the spring of '87. The whole question of the Netherland-Sumatra Company and of the colossal schemes of Baron Maupertuis are too recent in the minds of the public, and are too intimately concerned with politics and finance to be fitting subjects for this series of sketches. They led, however, in an indirect fashion to a singular and complex problem which gave my friend an opportunity of demonstrating the value of a fresh weapon among the many with which he waged his life-long battle against crime.

On referring to my notes I see that it was upon the 14th of April that I received a telegram from Lyons which informed me that Holmes was lying ill in the Hotel Dulong. Within twenty-four hours I was in his sick-room, and was relieved to find that there was nothing formidable in his symptoms. Even his iron constitution, however, had broken down under the strain of an investigation which had extended over two months, during which period he had never worked less than fifteen hours a day, and had more than once, as he assured me, kept to his task for five days at a stretch. Even the triumphant issue of his labors could not save him from reaction after so terrible an exertion, and at a time when Europe was ringing with his name and when his room was literally ankle-deep with congratulatory telegrams I found him a prey to the blackest depression. Even the knowledge that he had succeeded where the police of three countries had failed, and that he had outmanoeuvred at every point the most accomplished swindler in Europe, was insufficient to rouse him from his nervous prostration.

A reigate-i urak

Beletelt némi időbe, amíg barátom, Sherlock Holmes egészsége helyreállt, miután nyolcvanhét tavaszán kis híján a végkimerülésig dolgozott egy ügyön. A Holland Kelet-indiai Társaság és Maupertuis báró körmönfont mesterkedése még túl élénken él a nagyközönség emlékezetében, és túlságosan szorosan kapcsolódik a politikához, illetve a legmagasabb pénzügyi körökhöz, ezért nem illik egy efféle, kevésbé jelentékeny eseteket tartalmazó gyűjteménybe. Közvetett módon azonban az ügy mégis szokatlan és összetett feladat elé állította barátomat, aki így bebizonyíthatta a számos korábban alkalmazott fegyver után egy újabbnak a hatékonyságát a bűnözők ellen vívott, élethosszig tartó csatájában.

A jegyzeteim alapján április tizennegyedikén kaptam a táviratot Lyonból, amely arról értesített, hogy Holmes betegen fekszik a Dulong Hotelban. Huszonnégy órán belül a betegszobájában voltam, és megkönnyebbülve láttam, hogy nincs komoly baja. Azonban még az ő acélos szervezete is megadta magát egy több mint két hónapon át húzódó nyomozás erőfeszítése következtében, amely időszak alatt mindennap legalább tizenöt órát dolgozott, és több mint egy alkalommal – efelől biztosított – öt napon át folyamatosan csak az esettel foglalkozott. Hiába oldotta meg sikeresen az ügyet, a megfeszített munka olyannyira megerőltette, hogy – miközben egész Európa az ő nevéből volt hangos, a szobájában pedig szó szerint bokáig értek a gratuláló táviratok – amikor odaértem, a legsötétebb csüggedtség állapotában találtam. Még annak tudata sem volt képes kimozdítani mélabújából, hogy sikerrel járt akkor, amikor három ország rendőrsége is kudarcot vallott, illetve hogy minden tekintetben túljárt az eszén Európa legkiválóbb szélhámosának.

Three days later we were back in Baker Street together; but it was evident that my friend would be much the better for a change, and the thought of a week of spring time in the country was full of attractions to me also. My old friend, Colonel Hayter, who had come under my professional care in Afghanistan, had now taken a house near Reigate in Surrey, and had frequently asked me to come down to him upon a visit. On the last occasion he had remarked that if my friend would only come with me he would be glad to extend his hospitality to him also. A little diplomacy was needed, but when Holmes understood that the establishment was a bachelor one, and that he would be allowed the fullest freedom, he fell in with my plans and a week after our return from Lyons we were under the Colonel's roof. Hayter was a fine old soldier who had seen much of the world, and he soon found, as I had expected, that Holmes and he had much in common.

On the evening of our arrival we were sitting in the Colonel's gun-room after dinner, Holmes stretched upon the sofa, while Hayter and I looked over his little armory of Eastern weapons.

"By the way," said he suddenly, "I think I'll take one of these pistols upstairs with me in case we have an alarm."

"An alarm!" said I.

"Yes, we've had a scare in this part lately. Old Acton, who is one of our county magnates, had his house broken into last Monday. No great damage done, but the fellows are still at large."

"No clue?" asked Holmes, cocking his eye at the Colonel.

"None as yet. But the affair is a pretty one, one of our little country crimes, which must seem too small for your attention, Mr. Holmes, after this great international affair."

Holmes waved away the compliment, though his smile showed that it had pleased him.

Három nap elteltével együtt tértünk vissza a Baker Streetre; egyértelmű volt azonban, hogy barátomnak környezetváltozásra lenne szüksége, és egy vidéken töltött hét gondolata a szép tavaszi időben számomra is nagyon vonzóknak tűnt. Régi barátom, Hayter ezredes, akinek sérüléseit annak idején én láttam el Afganisztánban, most a surrey-i Reigate-ben vett egy házat magának, és gyakran kérdezgette, nem akarom-e meglátogatni. Legutóbb megjegyezte, hogy ha a barátom is velem tartana, szívesen vendégül látná őt is. Elkélt hozzá némi diplomáciai érzék, de amikor Holmes megtudta, hogy a ház egy agglegényé, és hogy a legteljesebb szabadságot élvezzi majd, beleegyezett az utazásba, és egy héttel a Lyonból való visszatérésünk után már az ezredes házában voltunk. Hayter, ez a remek, sokat látott katonaember, ahogy arra számítottam is, hamar rájött, hogy Holmesszal számos dologban hasonlítanak egymáshoz.

Érkezésünk estéjén az ezredes fegyverszobájában üldögéltünk a vacsorát követően; Holmes elnyúlt a kanapén, míg Hayter és én keleti fegyverekből álló gyűjteményét nézegettük.

– Jut eszembe – szólalt meg váratlanul az ezredes –, azt hiszem, az egyik pisztolyt magammal viszem a szobámba, arra az esetre, ha történne valami.

– Mégis mi történne? – kérdeztem csodálkozva.

– Bizonyos közelmúltbeli események némi aggodalomra adnak okot. Múlt hétfőn betörték egy helyi földesúr, az öreg Acton házába. Nem okoztak nagy kárt, de még szabadon vannak az elkövetők.

– Semmi bizonyíték? – szegezte a tekintetét az ezredesre Holmes.

– Egyelőre semmi. De nem komoly az ügy, csak afféle vidéki bűneset, amely az után a nagyszabású nemzetközi incidens után nem is méltó az ön figyelmére, Mr. Holmes.

Holmes egy legyintéssel elhárította a bókot, de a mosolya elárulta, hogy jólesett neki.